

" মৰমৰ সন্তানসকল - পিতাই তোমালোকক নতুন দুনিয়াৰ কাৰণে সকলো নতুন কথা শুনায় , নতুন মত দিয়ে , সেয়েহে তেওঁৰ গ ত -
মত উপৰাম বুলি গায়ন কৰা হয় "

প্ৰশ্ন: দয়াশীল পিতাই সকলো সন্তানকে কোনটো কথাত সারধান কৰি উচ্চ ভাগ্য গঢ়ি তোলে?

উত্তৰ: * উ ত ৰ :- পিতাই কয় – সন্তানসকল, উচ্চ ভাগ্য গঢ়িলে হ'লে সেৱা কৰা। যদি খালা আৰু শূলা, সেৱা নকৰিলা তেন্তে উচ্চ ভাগ্য গঢ়িব নোৱাৰিবা। সেৱা নকৰাকৈ খোৱাতো হাৰাম, সেইবাবে পিতাই সারধান কৰি দিয়ে। সকলো পঢ়াৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে পঢ়িব লাগে আৰু আনকো পঢ়াব লাগে, সঁচা গীতা শুনাব লাগে, পিতাৰ দয়া ওপজে সেইবাবে প্ৰতিটো কথাৰে জ্ঞান দি থাকে।

গীত: * গী ত :- যিদিনাৰ পৰা মই আৰু তুমি মিলিত হ'লো ... (জিস দিন সে মিলে হম তুম ...)

ও ঠ ম শান্তি। আত্মিক পিতাই বুজাইছে। যেতিয়া সন্তানসকলে বেহদৰ পিতাক লগ পাই তেতিয়া প্ৰতিটো কথাই নতুন শুনায় কিয়নো এই পিতা হৈছে নতুন দুনিয়াৰ স্থাপনা কৰোতা। মানুহতো এনেকুৱা নতুন কথা শুনাব নোৱাৰে। পিতা যাক স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা (Heavenly God Father) বুলি কোৱা হয়, তেওঁ বেহদৰ পিতা হ'ল স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰোতা, নৰকৰ স্থাপনা কৰোতা হৈছে ৰাৱণ। 5 বিকাৰ স্ত্ৰীৰ, 5 বিকাৰ পুৰুষৰ, সেয়া হৈ গ'ল ৰাৱণ সম্প্ৰদায়। সেয়েহে এয়া নতুন কথা হৈ গ'ল নহয়নে! স্বৰ্গ বনাওঁতা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা, যাক ৰাম বুলি কোৱা হয়। নৰক বনাওঁতা হৈছে ৰাৱণ, যাৰ প্ৰতিমূৰ্তি বনাই বহুৰে বহুৰে জ্বলায়। এবাৰ জ্বলি গ'ল পুনৰ তাৰ প্ৰতিমূৰ্তি দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। সেই আত্মা গৈ অন্য শৰীৰ লয়। শাৰিৰীক অৱয়ব আদি সকলো সলনি হৈ যায়। এয়াতো ৰাৱণৰ সেই অৱয়বে বহুৰে বহুৰে বনাই আৰু জ্বলায়। প্ৰকৃততে নিৰাকাৰ শিৱবাবাৰ কোনো শাৰিৰীক অৱয়ব নাই, তেনেকৈ ৰাৱণৰো কোনো শাৰিৰীক অৱয়ব নাই। এই ৰাৱণ মানে হৈছে বিকাৰ, পিতাই এয়া বুজাই আছে। মানুহে ভক্তিত কি কি বিচাৰে। ভগৱান আহোঁতে ভক্তিৰ ফল দিবলৈ বা ৰক্ষা কৰিবলৈ কিয়নো ভক্তিত দুখ বহত। অল্পকালৰ ক্ষণভংগৰ সুখ। ভাৰতবাসীসকলৰ একেবাৰে দুখী জীৱন। কাৰোবাৰ সন্তান মৰিল, কোনোবা একেবাৰে দেৱলীয়া হৈ গ'ল, জীৱনতো দুখেই থাকে নহয়নে। পিতাই কয় – মই আহিছো সকলোৰে জীৱন সুখী বনাবলৈ। পিতা আহি নতুন কথা কয়, তেওঁ কয় – মই আহিছো স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ। তাত তোমালোকে বিকাৰত নোযোৱা। সেয়া হৈছে নিৰ্বিকাৰী ৰাজ্য, এয়া বিকাৰী ৰাজ্য। যদি তোমালোকক স্বৰ্গ ৰাজ্য লাগে সেয়া পিতায়ে প্ৰতিষ্ঠা কৰে। নৰক ৰাজ্য ৰাৱণে প্ৰতিষ্ঠা কৰে। সেয়ে পিতাই সোধে – তোমালোকে স্বৰ্গলৈ যাবানে? বৈকুণ্ঠৰ মহাৰাণী-মহাৰজা বিশ্বৰ মালিক হ'বানে? এয়া কোনো বেদ-শাস্ত্ৰ আদিৰ কথা নহয়। পিতাই এনেকৈ নকয় যে ৰাম ৰাম বুলি কোৱা বা দুৱাৰে দুৱাৰে ধাক্কা খোৱা, মন্দিৰ, তীৰ্থ আদিলৈ যোৱা বা গীতা, ভাগৱত আদি বহি পঢ়া। সত্যযুগতো শাস্ত্ৰ নাথাকে। হয় তোমালোকে কিমান বেদ-শাস্ত্ৰ আদি পঢ়া, যজ্ঞ, জপ, দান-পূণ্য আদি কৰা – এই সকলো হৈছে ধাক্কা খোৱা, ইয়াৰ দ্বাৰা একো প্ৰাপ্তি নাই। ভক্তি মার্গত কোনো লক্ষ্য-উদ্দেশ্য নাথাকে। মই তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক বনাবলৈ আহিছো। এই সময়ত সকলোৱে নৰকবাসী। যদি কাৰোবাক কোৱা তুমি নৰকবাসী হোৱা তেতিয়া তেওঁ বিচলিত লৈ পৰিব। প্ৰকৃততে তোমালোকে জানিছা নৰক কলিযুগক আৰু স্বৰ্গ সত্যযুগক কোৱা হয়। পিতাই বৈকুণ্ঠৰ বাদশ্বাহী লৈ আহিছে।। তেওঁ কয় – স্বৰ্গৰ মালিক হ'বলৈ যদি বিচাৰিছা পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। মূল কথা হৈছে পৱিত্ৰতা। কিছুমান মানুহে কয় – আমি কেতিয়াও পৱিত্ৰ হৈ থাকিব নোৱাৰো। আৰে, তোমালোকক স্বৰ্গলৈ যাবৰ বাবে পৱিত্ৰ বনাওঁ। প্ৰথমতে শান্তিধামলৈ গৈ পুনৰ স্বৰ্গলৈ আহিব লাগিব। সকলো ধৰ্মাৱলম্বীকে কয় – এই দেহ ত্যাগ কৰি অশৰীৰী হৈ যাব লাগিব সেইবাবে দেহৰ অভিমান ত্যাগ কৰা। মই খ্ৰীষ্টান, মই বৌদ্ধ, এই সকলো হৈছে দেহৰ ধৰ্ম। আত্মাতো মিঠা ঘৰত থাকে।

সেয়ে এতিয়া পিতাই কয় – মুক্তিধামলৈ উভতি যাবানে? তাত তোমালোকে শান্তিত থাকিব। কোৱাচোন তোমালোকে কেনেকৈ উভতি যাব পাৰা? তোমালোকে পিতাক আৰু নিজৰ মিঠা ঘৰক স্মৰণ কৰা। দেহৰ সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰা। এয়া মামা হয়, কাকা হয়, খুৰা হয় – এই সকলো দেহৰ সম্বন্ধ ত্যাগ কৰা। নিজকে দেহী (আত্মা) বুলি ভাবা। মোক স্মৰণ কৰা। বচ, এয়া হৈছে মেহনত আৰু একো নুশুনাওঁ। শাস্ত্ৰ আদি যি পঢ়িছা সকলো ত্যাগ কৰা। মই নতুন দুনিয়াৰ কাৰণে তোমালোকক নতুন মত দিওঁ। কোৱাও হয় নহয়নে – ঈশ্বৰৰ গতি আৰু মতি উপৰাম। গতি কোৱা হয় মুক্তিক। পিতাই নতুন কথা শুনাই নহয় জানো। মানুহেও যেতিয়া শুনে তেতিয়া কয় – ইয়াতেতো নতুন কথা শুনায়। শাস্ত্ৰৰ কোনো কথা

নাই। প্ৰকৃততে হৈছে গীতাৰ কথা কিন্তু মানুহে গীতাকো খণ্ডন কৰি দিছে। মইতো গীতা, ধৰ্মীয় কিতাপ আদি একোৰে নলওঁ। এই সকলো পাছতহে বনায়। মইতো তোমালোকক জ্ঞান শুনাওঁ। এনেকৈ কোনেও কেতিয়াও নকয় যে তোমালোক মোৰ কল্পৰ পাছত পুনৰ লগ পোৱা সন্তান। এয়া নিৰাকাৰ পৰমাত্মাইহে কয়। নিৰাকাৰ আত্মাৰ লগত কথা পাতে। আত্মাই শুনে, এই শৰীৰ হৈছে মাধ্যম। এই কথা কোনেও কেতিয়াও বুজি নাপায়। সেয়া মানুহে মানুহক বুজায়, এয়া পৰমাত্মাই বহি আত্মাক শুনায়। আমি আত্মাবোৰে এই কাণৰ দ্বাৰা শুনো। তোমালোকে জানিছা পৰমপিতা পৰমাত্মাই বহি বুজায়। মানুহতো আচৰিত হয় – ভগৱানে কেনেকৈ বুজাব। তেওঁলোকেতো ভাবে কৃষ্ণ ভগৱানে কৈছে। আৰে, কৃষ্ণ দেহধাৰী আছিল। মইতো দেহধাৰী নহওঁ, মই বিদেহী হওঁ আৰু বিদেহী আত্মাকে শুনাওঁ। সেয়ে এই নতুন কথা শুনি মানুহে আচৰিত হৈ যায়। যিসকল সন্তানে কল্পৰ আগতে শুনি গৈছিল তেওঁলোকৰ বহুত ভাল লাগে, পঢ়ে, মাৰ্শ্মা-বাবা বুলি কয়। ইয়াতে অন্ধশ্ৰদ্ধাৰ কোনো কথা থাকিব নোৱাৰে। লৌকিক ৰীতিতো সন্তানসকলে মা-পিতাক, মা-পিতা বুলি কয়। এতিয়া তোমালোকে সেই লৌকিক মা-পিতাৰ স্মৰণ এৰি পাৰলৌকিক মা-পিতাক স্মৰণ কৰা। এই পাৰলৌকিক মা-পিতা হ'ল তোমালোকক অমৃতৰ লেন-দেন শিকাওঁতা। তেওঁ কয় – হে সন্তানসকল এতিয়া বিষৰ লেন-দেন ত্যাগ কৰা। মই তোমালোকক যি শিক্ষা দিওঁ সেয়া এজনে আনজনক দিয়া তেতিয়া তোমালোক স্বৰ্গৰ মালিক হৈ যাবা। অলপ শুনিলেও স্বৰ্গলৈ আহি যাবা। কিন্তু আনক নিজৰ সমান বনাব নোৱাৰিলে তেতিয়া গৈ দাস-দাসী হ'বা। দাস-দাসীসকলৰ মাজতো ক্ৰম নম্বৰ থাকিব। সন্তানসকলৰ চোৱা-চিতা কৰা দাস-দাসী নিশ্চয় ভাল পদবীৰ অধিকাৰী হ'ব। ইয়াত থাকিও যদি ভালদৰে নপঢ়া তেতিয়া দাস-দাসী গৈ হ'বা। প্ৰজাৰ ভিতৰতো ক্ৰম নম্বৰ থাকিব। যিসকলে ভালদৰে পঢ়ে তেওঁলোকে ইমান উচ্চ পদৰ অধিকাৰী হ'ব। ধনৱান প্ৰজাসকলৰো দাস-দাসী থাকিব। প্ৰত্যেকে নিজক চাব লাগে – আমি কিমান লায়ক হৈছোঁ? যদি বাবাক কোনোবাই সোধে তেতিয়া তৎক্ষণাত্ কৈ দিব। বাবাইতো সকলো জানে আৰু সিদ্ধ কৰি ক'ব পাৰে যে এই কাৰণে তুমি এয়া হ'বা। হয় সমৰ্পণ হৈছে, তেওঁলোকৰো হিচাপ-নিকাচ আছে। সমৰ্পণ হৈছে কিন্তু সেৱা কৰা নাই, কেৱল থাই-বৈ আছে তেতিয়া যি দিছিল সেয়া থাই খতম কৰি দিলে। দিলে আৰু থাই খতম কৰিলে, সেৱা কৰা নাই তেতিয়া তৃতীয় শ্ৰেণীৰ দাস-দাসী হ'ব। হয়, সেৱা কৰিছে আৰু থাইছে তেন্তে ঠিকে আছে। কোনো কাম নকৰি থাই থাই শেষ কৰি দিছে তেতিয়া আৰু বেছি বোজা হৈ যাব। ইয়াতে থাকি যি দিলে সেয়া খালে। কোনোবাই হয়তো একো দিয়া নাই কিন্তু সেৱা বহুত কৰে তেতিয়া তেওঁ উচ্চ পদবী পাব। মাৰ্শ্মাই কোনো ধন দিয়া নাই, কিন্তু বহুত উচ্চ পাইছে কিয়নো বাবাৰ আত্মিক সেৱা কৰিছে। হিচাপ আছে নহয়নে। বহুতৰে নিচা থাকে আমিহে সকলো সকলো দিছো, সমৰ্পণ হৈছো। কিন্তু থায়ো আছা নহয়নে। বাবাইতো সকলো উদাহৰণসহ বুজায়। যদি সেৱা কৰা নাই থাইছা আৰু খালাচ কৰিছা। কোৱাও হয় নহয়নে – যিয়ে শুলে তেওঁলোকে হেৰুৱালে। ৪ ঘণ্টা সেৱা নকৰাকৈ থানা খোৱাতো হাৰাম। কেৱল থাই থাকিলে জমা একো নহ'ব পুনৰ সেৱা কৰিব লাগিব। পিতাইতো সকলো ক'ব লাগিব নহয়নে, পাছত কোনেও যেন ক'ব নোৱাৰে আমাক কিয় নক'লে? বাবাই (ব্ৰহ্মা) সকলো দিলে আৰু সেৱাও কৰিলে, সেয়ে পদো উচ্চ। সমৰ্পণ হ'ল আৰু বহি খালে, সেৱা নকৰিলে তেতিয়া কি পদৰ অধিকাৰী হ'ব? শ্ৰীমতত নচলে। বাবাই বিশেষভাৱে বুজাই আছে। পাছত যেন এনেকৈ নকয় যে আমাৰ পদ কিয় এনেকুৱা হ'ল? সেয়েহে পিতাই বুজাই আছে সেৱা নকৰা, বিনামূলীয়াকৈ খোৱা, তাৰ ফল কল্প কল্পান্তৰ সেয়াই হৈ যাব সেইবাবে বাবাই সাৱধান কৰি দিয়ে। বুজিব লাগে কল্প কল্পান্তৰৰ কাৰণে আমাৰ পদভ্ৰষ্ট হৈ যাব। বাবাৰ দয়া উপজে সেইবাবে প্ৰতিটো কথাতে পৰামৰ্শ দিয়ে। সেৱা নকৰিলে উচ্চ পদ পাব নোৱৰা। যেসকলে গৃহস্থ ধৰ্মত থাকি সেৱা কৰে, তেওঁলোকৰ পদ বহুত উচ্চ হয়।

সকলো নিৰ্ভৰ কৰে পঢ়া আৰু পঢ়োৱাৰ ওপৰত। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হোৱা, তোমালোকে সঁচা গীতা শুনাৰ লাগে। সেইসকলেতো হাতত ধৰ্মীয় গ্ৰন্থ লৈ ফুৰে। তোমালোকে কোনো ধৰ্মীয় গ্ৰন্থ আদি লৈ ফুৰাব নালাগে। তোমালোক হৈছে সঁচা ব্ৰাহ্মণ। তোমালোকে সঁচা শুনাৰ লাগে, সঁচা প্ৰাপ্তি কৰাব লাগে, আন সকলোৱে লোকচানহে কৰায়। সেইবাবে লিখা হয় সেই সকলো হৈছে মিছা। বাবাই সঁচা শুনাই সঁচা খণ্ডৰ মালিক বনায়। এয়াতো বুজিবলগীয়া কথা। বিশ্বৰ মালিক হোৱাতো কম কথা নেকি! যিসকল সংবেদনশীল সন্তান হ'ব তেওঁলোকে আঁচনি বনাই থাকিব – আমি সোণৰ ইটাৰ এনেকুৱা এনেকুৱা ঘৰ বনাম, এয়া কৰিম। ধনবানৰ সন্তান যেতিয়া ডাঙৰ হয় তেতিয়া তেওঁলোকৰ খেয়াল চলে আমি এনেকুৱা কৰিম, এয়া বনাম। তোমালোকেও ভৱিষ্যতে ৰাজকুমাৰ হ'বা চখ থাকিব লাগে নহয়নে – আমি এনেকুৱা এনেকুৱা মহল বনাম। যি আন কাৰোৱেই নাথাকিব। এয়া খেয়াল তেওঁলোকৰ চলিব যিসকলে ভালদৰে পঢ়ি আনক পঢ়ুৱাব। বাদশ্বাহীতো থাকিবই নহয়নে। সেয়ে বুদ্ধিত এয়া খেয়াল চলিব লাগে – আমি কিমান নম্বৰ লৈ পাছ কৰিম? বহুত ডাঙৰ স্কুল, তাত লাখ কোটি পঢ়িব, বহুত আহিব। এই সকলো কথা পিতাই বহিহে বুজায়। ভগৱান এজনে, তেওঁকে মাতা-পিতা বুলি কোৱা হয় – তেৱেঁই আহি আমাক তুলি লয়। কিমান গোপন কথা। এয়া নতুন স্কুল, পঢ়াওতাও নতুন। কিমান ভালদৰে বুজায়। আঁচল তেওঁলোকৰ ভৰিব যিসকলে লায়ক হ'ব, পিতাক স্মৰণ কৰিব। মা-পিতাক কোনেও কেতিয়াও নাপাহৰে। পিছে

সংগমযুগী সন্তানসকলে পিতাক কেনেকৈ পাহৰিব পাৰে। অচ্ছা!

দুনিয়াত ভীষণ বিশৃংখলতা আৰু তোমালোক সন্তানসকল নীৰৱ। নীৰৱতাতে শান্তি, শান্তিতে সুখ পোৱা যায়। তোমালোকে জানিছা মুক্তিৰ পাছত জীৱনমুক্তি। তোমালোক সন্তানসকলে কেৱল দুটা শব্দ স্মৰণ কৰা – অল্ফ আল্লা আৰু বে বাদশ্বাহী। কেৱল এজন আল্লাক স্মৰণ কৰোতে বাদশ্বাহী পাই গ’লা। বাকী কি ৰ’ল? বাকী থাকিল মাখন তোলা গাখীৰ (buttermilk)। আল্লাক পাই গ’লা মানে মাখন পাই গ’লা, বাকী সকলো হৈছে মাখন তোলা গাখীৰ। এনেকুৱা নহয় জানো? আমি চুপ হৈ থাকো। আমি জানো চুপ থাকিয়েই শ্রীমতত চলো। কিন্তু এয়া আচৰিত যে সন্তানসকলে আল্লাকো পূৰা স্মৰণ নকৰে, পাহৰি যায়। মায়াই ধুমুহা আনে। পিতায়ো কয় মনমনাভৱ, মধ্যাজী ভৱ। গীতাতো এই কথা আছে। সেয়েহে তোমালোকে গীতা পঢ়াসকলক অৰ্থ সুধিব লাগে যে মনমনাভৱ, মধ্যাজীভৱৰ অৰ্থ কি? পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বাদশ্বাহী পাবা। সকলো দেহৰ ধৰ্ম ত্যাগ কৰি দেহী (আত্মা) হৈ যোৱা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বাদশ্বাহী পাবা। গ্ৰন্থতো কয় – আল্লাক জপ কৰা তেতিয়া বাদশ্বাহী পাবা। সঁচাখণ্ডৰ ৰাজত্ব কৰিব পাৰিবা। আমি দুনিয়াৰ পৰা একেবাৰে উপৰাম, আৰু কোনেও এনেকৈ নকয়। পিতাই তোমালোকক নতুন কথা শুনায়, বাকী সকলোৱে পুৰণি কথা শুনায়। কথাটো বহুত সহজ। আল্লাৰ হোৱা তেতিয়া বাদশ্বাহী পাবা। তথাপিও পুৰুষাৰ্থতো কৰিবই লাগিব। নিজৰ সমান বনাবলৈ যিমান সেৱা কৰিবা সিমানে ফল পাবা। মানুহে আল্লাকো নাজানে, বে কো নাজানে। বে মানে হ’ল বাদশ্বাহীৰূপী মাখন। কৃষ্ণৰ মুখত মাখন দেখুৱাই নহয় জানো। নিশ্চয় স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰোতাজনেহে বাদশ্বাহী দিব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আল্লাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :- ****

(1) মিঠা ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব সেইবাবে দেহৰ ধৰ্ম আৰু সম্বন্ধক পাহৰি নিজকে দেহী (আত্মা) বুলি ভাবিব লাগে। এইটো অভ্যাস কৰি থাকিব লাগে।

(2) পিতাৰ পৰা যি শিক্ষা পাইছা, সেয়া আনকো দিব লাগে, নিজৰ সমান কৰি তুলিব লাগে। ৪ (আঠ) ঘণ্টা সেৱা কৰিব লাগে।

বৰদান: দৃষ্টিৰ দ্বাৰা শক্তি লওঁতা আৰু শক্তি দিওঁতা মহাদানী, বৰদানী মূৰ্ত হোৱা আগলৈ যেতিয়া বাণীৰে সেৱা কৰাৰ সময় বা পৰিস্থিতি নাথাকিব তেতিয়া বৰদানী, মহাদানী দৃষ্টিৰ দ্বাৰা শক্তিৰ শক্তি, প্ৰেম, সুখ বা আনন্দৰ শক্তিৰ অনুভৱ কৰাব পাৰিবা। যেনেকৈ জড় মূৰ্তিৰ সন্মুখত গ’লে মুখমণ্ডলৰ (চেহেৰাৰ) দ্বাৰা প্ৰকম্পন (vibration) পোৱা যায়, নয়নৰ দ্বাৰা দিব্যতাৰ অনুভূতি হয়। তোমালোকে চৈতন্য ৰূপত এই সেৱা কৰিছা সেয়েহে জড় মূৰ্তি বনোৱা হৈছে। সেইবাবে দৃষ্টিৰ দ্বাৰা শক্তি লোৱা আৰু দিয়াৰ অভ্যাস কৰা তেতিয়া মহাদানী, বৰদানী মূৰ্ত হৈ যাবা।

স্লোগান: * শ্লো গা ন :- চেহেৰাত সুখ - শান্তি আৰু আনন্দৰ জিলিকনি থা কিলে অনেক আত্মাৰ ভৱিষ্যত শ্ৰেষ্ঠ কৰি গঢ়ি তুলিব পাৰিবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!